

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **FINIK, s.r.o.**, Nová Bobrovská 100, Zubrohľava, zastúpenej JUDr. Michalom Murinom, advokátom, Chlebnice 190, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/155/2025 z 8. decembra 2025 v spojení s uznesením Okresného súdu Námestovo č. k. 13C/74/2025-31 z 1. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením krajského súdu sp. zn. 6Co/155/2025 z 8. decembra 2025 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 13C/74/2025-31 z 1. augusta 2025. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, zakázať konajúcim súdom pokračovať v porušovaní uvedených práv a priznať trovy konania. Súčasne navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutých uznesení, resp. dôsledkov z nich plynúcich (najmä povinnosti vydať vec a priznaných trov) až do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, pretože hrozí vznik ťažko napravitelnej ujmy na majetkových právach sťažovateľky, predmetné opatrenie bolo zamýšľané ako trvalé a zásah do práv sťažovateľky je neprimeraný a ťažko vratný.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 13C/74/2025-31 z 1. augusta 2025 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil sťažovateľke (odporkyni) povinnosť vydať navrhovateľovi (██████████) hnutelnú vec – horizontálnu pílu v lehote 3 dní od vykonateľnosti uznesenia, priznal navrhovateľovi trovy konania v rozsahu 100 % a poučil sťažovateľku, že môže

podat' v postavení žalobkyne proti navrhovateľovi v postavení žalovaného žalobu vo veci samej, a to o náhradu škody, resp. ujmy, ktorá by jej výkonom neodkladného opatrenia vznikla. Okresný súd neuložil navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej s odôvodnením, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov.

3. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom namietala existenciu kúpnej zmluvy medzi RAKVIEM FP spol. s r. o. (predávajúci) a FINIK, s.r.o. (kupujúci), s dojednaním odovzdania veci pri podpise, neexistenciu právneho titulu navrhovateľa, rozpory v jeho tvrdeniach pred správcom dane a incident z 2. augusta 2025 (vniknutie a demontáž stroja navrhovateľom pred vykonateľnosťou uznesenia okresného súdu).

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 6Co/155/2025 z 8. decembra 2025 uznesenie okresného súdu potvrdil, pričom prevzal úvahy prvoinštančného súdu o osvedčení vlastníctva navrhovateľa a potrebe bezodkladnej úpravy a tiež sa stotožnil so záverom, že listiny predložené navrhovateľom osvedčujú jeho titul. Námietky sťažovateľky označil za nedôvodné. Zásadne sa oprel o konštrukciu „*nemo plus iuris*“ k sekundárnemu prevodu (RAKVIEM FP – sťažovateľka), pričom zdôraznil, že pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia okresného súdu.

5. Sťažovateľka nemá k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý by mal odkladný účinok a bol spôsobilý odstrániť porušenie základných práv; mimoriadny opravný prostriedok (dovolenie) nie je v týchto veciach (procesné uznesenie o neodkladnom opatrení) pravidelne efektívny a už vôbec nie rýchly.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Neodkladným opatrením súdy odňali sťažovateľke držbu a dispozíciu s hnutelnou vecou, čím zasiahli do jej vlastníckeho práva a pokojnej držby bez riadne osvedčeného titulu navrhovateľa.

7. Okresný súd nepreveril existenciu a účinky kúpnej zmluvy zo 16. januára 2025 a nevyhodnotil zásadné rozpory v tvrdeniach navrhovateľa zachytené v zápisnici daňového úradu. Krajský súd tieto nedostatky neodstránil; naopak, zredukoval posúdenie na formalistickú úvahu o „*nemo plus iuris*“ k údajnému následnému prevodu, čím sťažovateľke odňal ochranu jej majetkových práv.

8. Súdy nevykonali žiadne efektívne dokazovanie k nosnej otázke vlastníctva (resp. pokojnej držby) sťažovateľky, nepredvolali kľúčových účastníkov (konateľov), nevyžiadali účtovné doklady, nevysporiadali sa s vyhláseniami navrhovateľa pred daňovým úradom.

9. Okresný súd vydal neodkladné opatrenie bez pojednávania a bez vyjadrenia sťažovateľky, pričom neuložil navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, čím rozhodol spor vlastníckeho charakteru „na neurčito“. Krajský súd sa s odvolacími námietkami sťažovateľky vysporiadal formalizovane.

10. Také neodkladné opatrenie popiera jeho dočasný a subsidiárny charakter a prenáša ťarchu merita do zrýchleného jednostranného režimu, čo je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu a ochranou majetku. Krajský súd uvedené akceptoval, čím legitimizoval trvalý zásah do práv sťažovateľky bez meritórneho konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), práva na rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v súlade s návrhom navrhovateľa, ktorému nebola uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej.

12. Ústavný súd sa zamerlal výlučne na posúdenie uznesenia krajského súdu, keďže uznesenie okresného súdu sťažovateľka namietala len „v spojení“ s rozhodnutím krajského súdu a aj výslovná požiadavka sťažovateľky na preskúmanie predmetného prvoinštančného rozhodnutia by viedla ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti v tejto časti pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

13. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

14. Vzhľadom na to, že predmetom preskúmania má byť napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd sa zaoberal tým, či sa sťažovateľka nemohla domáhať preskúmania namietaného rozhodnutia v rámci sústavy všeobecného súdnictva a či nemala k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorým mohla zvrátiť pre ňu nepriaznivé rozhodnutie.

15. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 CSP je teda povaha napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré musí byť rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Rozhodujúcim kritériom, či v prípade rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, je to, či v okolnostiach prípadu bolo možné nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Odpoveď na túto otázku je v právomoci všeobecného súdu a prejaví sa v tom, či navrhovateľovi neodkladného opatrenia uloží povinnosť podať žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 CSP) alebo stranu, ktorej neodkladným opatrením uložil určitú povinnosť, poučí, že môže podať žalobu vo veci samej (§ 337 ods. 1 CSP). V prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1

CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (I. ÚS 446/2025).

16. V danej veci bol predmetom konania vedeným okresným súdom návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, na ktorý nenadväzovala samostatná žaloba vo veci samej, preto právoplatnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu (16. decembra 2025) bolo toto konanie skončené. Okresný súd považoval za dostatočne preukázané, že nariadeným neodkladným opatrením možno dosiahnuť dlhodobú úpravu pomerov medzi stranami sporu, preto navrhovateľovi neuložil povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, ale vo vzťahu k sťažovateľke si splnil poučovaciu povinnosť v súlade s § 337 ods. 1 CSP. Z predmetného zákonného ustanovenia, ako aj odbornej literatúry pritom zreteľne vyplýva, že súd je povinný osobitným výrokom poskytnúť strane, proti ktorej neodkladné opatrenie smeruje, kvalifikované poučenie iba v prípadoch tých neodkladných opatrení, ktoré boli nariadené pred začatím konania a konzumujú tak vec samu (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1140.).

17. Z obsahu sťažnostných námietok pritom vyplýva, že sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý jej námietky v odvolacom konaní posúdil formalisticky, jednostranne, nereagujúc na jej zásadné argumenty, ktoré preukazovala predloženými dôkazmi, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Nepochybne ide o argumentáciu obsahovo sa vzťahujúcu na vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka k nevyužitiu možnosti podať dovolanie v jej právnej veci bez ďalšieho vyjadrila názor, že tento právny prostriedok nápravy je neefektívny a pomalý, a preto podala ústavnú sťažnosť. Nie je zrejmé, ako sťažovateľka dospela k uvedenému záveru, že jej očakávania v tomto smere naplní ústavný súd.

18. Ústavný súd tak uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu, pričom sťažovateľka túto možnosť nevyužila, ale priamo sa so svojou ústavnou sťažnosťou obrátila na ústavný súd. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie totiž nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; takou možnosťou však sťažovateľka v tomto prípade disponovala. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 (druhá alternatíva) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu